ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΦΟΝΗΑ

ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΚΑΠΟΥΑΝΑ

Ὁ κλητὴρ ἐκάλεσε μεγαλοφώνως :

— Ἀγριππίνα Καροῦζο.

Ζωηρὰ περιέργεια, ποῦ συνοδεύοταν ἀπὸ ἕνα παρατεταμένο ψίθυρο, κατέλαβε ὅλο τό πλῆθος τῶν ἀκροατῶν καὶ αἱ κεφαλαὶ τῶν ἐνόρκων ἐστράφησαν πρὸς τὴν εἴσοδο γιὰ νὰ δοῦν τὴν σύζυγο τοῦ κατηγορουμένου, ἡ ὁποία εἰσηρχετο αὐτὴ τὴ στιγμή

— Ἀγριππίνα Καροῦζο, ἐπανέλαβε ὁ κλητήρ.

Αὐτὴ δὲν ἀπήντησε. Προχώρησε πρὸς τὴν αἴθουσα, ὑψηλή, ὡραία, μελαχροινή, χλωμὴ ὀλίγον,μὲ μάτια κατεβασμένα, κλονιζομένη. Ὁ κλητὴρ ἠναγκάσθη νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ τὴν ὡδηγήσῃ ἐνώπιον τοῦ προέδρου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκύτταζε προσεκτικά, στερεώνοντας τὰ γυαλιά του στὴ μύτη του. Μέσα στὴ βαθειὰ σιγὴ ποῦ ἐπεκράτει ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἀκούσθηκε μόνον ὁ θροῦς τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ξεφύλλιζαν οἱ δικηγόροι ἐπάνω στὰ τραπεζάκια των πρὸ τοῦ δικαστηρίου.

— Κάθισε, τῆς εἶπεν ὁ πρόεδρος καὶ μῆ φοβᾶσαι ἔτσι. Διηγήσου τὰ γεγονότα εἰς τοὺς ἐνόρκους.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ὕψωσε δειλὰ τὸ κεφάλι, ἐκύτταξε τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα εἶχαν στραφῆ πρὸς αὐτὴν καὶ μὲ φωνὴ πνιγμένη στὰ δάκρυα, ἀπήντησε :

— Κύριοι, δὲν γνωρίζω τίποτε.

— Δὲν σοῦ λέει κανεὶς νὰ κατηγορήσῃς ὡρισμένον πρόσωπον. Διηγήσου μόνον ὅ,τι γνωρίζεις. Πῶς τὸ κορίτσι πέθανε; Ποίους ὑποπτεύσουνα τότε;

Ὁ πρόεδρος γλυκαίνων τὴν φωνήν του, ἐμειδία μὲ ὕφος πατρικὸν διὰ νὰ τῆς δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι αὐτὸς μὲν ἐγνώριζε κάλλιστα τί εἶχε συμβῆ, ἀλλ' ὅτι οἱ κύριοι αὐτοί, οἱ καθήμενοι ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουν καὶ ἀπὸ τὸ στόμά της, σύμφωνα μὲ τὸν νόμον. Ἡ νεαρὰ γυναῖκα ἐψέλλισεν ὀλίγες λέξεις:

— Δυνατώτερα, τῆς εἶπεν ὁ Εἰσαγγελεύς. Ἐγύρισε τότε αὐτὴ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἀντίχρυσε πίσω ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγκελα τὸν σύζυγό της, ὁ ὁποῖος τὴν ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια ἀνοιγμένα ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ μὲ τὸ πρόσωπο ἄνω κάτω. Μόλις τὸν εἶδεν ἄρχισε νὰ κλαίῃ, μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρατηθῆ. Ἐπὶ τέλους καθησυχάσασα ὀλίγον ἄρχισε νὰ μιλῆ:

— Τὸ κορίτσι αὐτὸ τὸ εἶχα μὲ τὸν πρῶτο μου ἄνδρα. Στὴν ἀρχὴ τὸ ἀγαποῦσε καὶ αὐτός,—καὶ ἔδειξε τὸν κατηγορούμενο δεύτερον σύζυγόν ἆτης. Ὕστερα δὲν ξέρω γιατὶ ἄρχισε νὰ τὸ κακομεταχειρίζεται σκληρά. Τὸ χτυποῦσε γιὰ τὸ τίποτε καὶ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ τὸ ὑποφέρῃ. Τὸ πρωῖ ἐκεῖνο τοῦ τὸ εἶχα στείλει μὲ τὸ ἄλλο μου κοριτσάκι, γιὰ νὰ τοῦ πάῃ τὸ φαῖ στὸ μαγαζί. Ἤξερα πῶς δὲν ἤθελε. Ἀλλὰ τὸ μικρότερο ἐφοβότανε νὰ πάῃ μόνο του καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Τότε εἶπα στὴν ἄλλη μου κόρη νὰ πᾶνε μαζῆ παρὰ τὴν θέλησί μου. Ἄχ! ἂν δὲν τῶχα κάνει αὐτό! Τὰ παιδιὰ ἀργοῦσαν νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι. Ἤμουνα ἀνήσυχη τρομερά. Τὴς τελευταῖες ἐκεῖνες ἡμέρες μοῦ εἶχε φανῆ πειὸ κακὰ διατεθειμένος ἀπὸ ἄλλοτε καὶ φοβόμουνα μὴ ξεσπάσῃ ὁ θυμός του στὸ κορίτσι. Μὰ τί τοῦ εἶχε κάνει τὸ ἀθῶο αὐτὸ πλᾶσμα. Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω. Δὲν ἤθελε νὰ το βλέπῃ, δὲν ἤθελε κἄν ν' ἀκούῃ το ὄνομά του.

Τὸ κορίτσι τὸ ἔλεγαν Ἰωάννα. Εἶχε πάρει τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του, ποῦ πέθανε ἕνα μῆνα προτοῦ γεννηθῆ τὸ κορίτσι αὐτό. Ἐπὶ τέλους τὰ παιδιὰ ξαναγύρισαν στὸ σπίτι.

— Τί σοῦ εἶπεν ὁ μπαμπᾶς σου ; ρώτησα τὴν Ἰωάννα.

— Τίποτε.

— Δὲν σὲ χτύπησε ;

— Ὄχι, μαμᾶ μου, ἀπ' ἐναντίας μᾶς ἔδωσε καὶ φάγαμε.

Ἀνέπνευσα.

Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἡ μικροῦλα αἰσθάνθηκε μιὰ ἀδιαθεσία. Εἶχε πόνους στὸ στομάχι. Τῆς ἔδωσα ἕνα ποτῆρι ζεστὸ νερό. Ἔγεινε χειρότερα. Ἄρχισε νὰ ξερνᾷ. Ἐπονοῦσε φρικτά. Ἐφώναζε. Καιγόντουσαν τὰ σπλάγχνα της. Οἱ γειτόνοι ἔτρεξαν κι' ἕνας γιατρὸς ποῦ βρέθηκε κείνη τὴν ὥρα νὰ περνάῃ ἀνέβηκε στὸ σπίτι.

— Τί ἔφαγε ;

Ὁ γιατρὸς ἤθελε νὰ τοῦ πῶ. Ἀλλὰ μήπως ἤξερα ἐγώ ; Ἤμουνα πεθαμένη βλέπουσα τὸν γιατρὸ νὰ ἐξετάζῃ ὅ,τι ἔβγαζε ἀπὸ τὸ στομάχι της μὲ πολλὴ προσοχή. Τὸ μικρὸ ἐπονοῦσε τρομερά, ὑπέφερε καὶ μοῦ ἔλεγε :

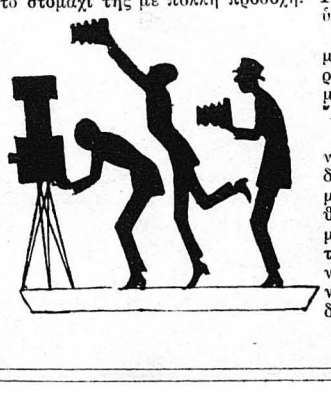

— Μαμμάκα μου, κᾶτι καίει μέσα μου. Καὶ ἔσφιγγε τὰ χεράκια του στὸ στομάχι του, τὰ ματάκια του ἔμπαιναν μέσα... Ἄχ ! ἀγάπη μου !...

Σ' ὅλη τὴν αἴθουσα ἀπλώνοταν τώρα σιγή. Οἱ λυγμοὶ τῆς δύστυχης γυναῖκας ἀκούγονταν μέχρι τῆς ἐξόδου καὶ τὸ πλῆθος ἀγωνιοῦσε. Ὁ πρόεδρος μιλοῦσε μεγαλοφώνως πρὸς αὐτὴν γιὰ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος, νὰ τὴν παρηγορήσῃ, νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διήγησίν της.

— Ὁ γιατρός, συνέχισεν αὐτὴ διέταξε νὰ τῆς δώσουμε νὰ πιῆ γάλα καὶ ἔφυγε. Ἀλλὰ ξαναγύρισε ὕστερ' ἀπὸ λίγο μὲ τὸν πταισματοδίκην γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσῃ,κι' ἄς ἦταν ἐξηντλημένο. Δὲν ἐννοοῦσα τίποτε. Γιατὶ ἦρθε ὁ πταισματοδίκης; Ἤμουν τρομαγμένη.

— Καὶ ὁ ἄντρας σου; διέκοψεν ὁ εἰσαγγελεὺς ἀφοῦ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν πρόεδρον τὴν ἄδειαν νὰ λάβῃ τὸν λόγον.

Ἡ μάρτυς ἀνεσκίρτησεν.

— Ὁ ἄντρας μου;... σὰν γύρισε ἀπὸ τὸ μαγαζί, ταράχτηκε καὶ αὐτὸς βλέποντας τόσον κόσμο μαζεμένο στὸ σπίτι.

— Δὲν τὰ εἶπες στὸν ἀνακριτὴ ἔτσι, γιὰ θυμησου.

Τὸ πρόσωπο καὶ ἡ φωνὴ τοῦ εἰσαγγελέως τῆς ἐπροκάλουν πραγματικὸν τρόμον, τὴν ἐμπόδιζαν νὰ μιλήσῃ.

Ὁ πρόεδρος ἐπενέβη.

— Νὰ τί εἶχες πῆ στὴν ἀρχή .. Καὶ ξεφυλλίσας τὴν δικογραφίαν ἐδιάβασε:

— «Ὅταν γύρισε ὁ ἄντρας μου ἀπὸ τὸ μαγαζί, ἔμενε μακρυά, κάπως σαστισμένος ἀπὸ τὸ ἀνεβοκατέβασμα αὐτὸ τοῦ κόσμου».

— Καὶ κατόπιν, ὅταν ὁ γιατρὸς εἶπε καθαρὰ καὶ ξάστερα στὸν πταισματοδίκην: «Τὸ παιδὶ εἶναι δηλητηριασμένο», τί ἀπήντησεν ὁ ἄντρας σου;

Ἡ δύστυχη γυναῖκα ἐδίστασε μιὰ στιγμὴ καὶ ἐκύτταξε τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος ἔμενε ἀκίνητος. Ἐσκέφθη ὅμως ὅτι ἦταν περιττὸ νὰ πῆ ψέμματα πρὸ τοῦ προέδρου, ὁ ὁποῖος τὰ ἐγνώριζε ὅλα καὶ ἀπήντησε:

— Ἐφώναζε: «Ἀδύνατον».—Καὶ ἄρχισε νὰ ρωτάῃ τὸ κορίτσι : — Πῆρες σπίρτα; Μήπως ἔφαγες ἀπ' αὐτά;

— Ὄχι, ὄχι, ἀπαντοῦσε τὸ μικρό.

— Τί διηγήθηκε τότε τὸ κορίτσι; ξαναρώτησε ὁ πρόεδρος. Ἡ δυστυχισμένη ὅμως γυναῖκα εἶχε βουβαθῆ. Ἐκύτταζε τὸν πρόεδρο σὰν νὰ τοῦ ζητοῦσε ἔλεος. Ὁ πρόεδρος ὅμως ἐπέμενε καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ συνεχίσῃ:

— Διηγήθη ὅτι ὁ μπαμπᾶς του, εἰς τὸ μαγαζί, τοῦ ἔδωκε νὰ πιῆ κᾶτι τι ἄσχημο... ὅτι τῆς τὸ ἔδωκε νὰ τὸ πιῆ διὰ τῆς βίας καὶ ὅτι εἶχε ρίξει ὅσο ἀπέμεινε, σὲ μιὰ γωνιά, χάμω...

— Ἔδωσε καὶ στὸ ἄλλο νὰ πιῆ ;

— Ναί.

— Ἀλλὰ πῆρε ἕνα ἄλλο ποτῆρι· δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα.

— Ἐξακολούθησε, εἶπεν ὁ πρόεδρος στηρίζωντας τὰ γυαλιά του.

— Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κοριτσιοῦ, ὁ ἄντρας μου φώναξε τότε :

— Ἀ ! τὴν ψεύτρα. — Καὶ ὁ πταισματοδίκης τοῦ εἶπε πάλι νὰ σιωπήσῃ. — Τότε τοῦ ἐφώναξα: — Κακοῦργε ! Ἀθλιε ! τί ἔκανες ; — Εἶσαι πειὸ τέρας ἀπὸ τὸ κορίτσι σου, μοῦ εἶπεν καὶ ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ὁ πταισματοδίκης τοῦ εἶπε : — Κάθισε ἐδῶ καὶ σῶπα, εἰδ' ἄλλως σὲ κάνω ἐγώ καὶ δὲ μιλᾷς. — Τότε θυμήθηκα, ὅτι στὸ μαγαζί εἴχανε φαρμάκι γιὰ τὰ ποντίκια. Ἴσως τὸ κορίτσι νὰ ἔφαγε ἀπὸ αὐτὸ χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ. — Ἔτσι θὰ συνέβη... Κι' ὅμως δὲν εἶνε κακός. Δὲν πιστεύω νὰ ἐδηληταριάσε τὸ παιδὶ ὁ ἴδιος ἐπίτηδες ! Τί τοῦ εἶχε κάνει τὸ ἀθῶο πλᾶσμα ; Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια ! Ἐσηκώθηκε ἔπειτα, γύρισε πρὸς τὸν σύζυγό της ποὺ τὴν ἐκύτταζε σὰν ἀποβλακωμένος, μὲ τὰ χέρια στὰ γόνατα, μὲ τὸ στόμα μισάνοιχτο καὶ τοῦ ἔδειξε διὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου της τὴν θλῖψιν τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθάνετο ἐὰν τὸν ἔχανε καταδικαζόμενον. Ἤξερε πῶς ἦτο κακοῦργος, μὰ καὶ τὸν συμπονοῦσε.

— Κάθισε, τῆς εἶπεν ὁ πρόεδρος. Πὲς εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐὰν ὁ ἄντρας σου ἦτανε ζηλότυπος. Σοῦ τὸ ἔδωκε ποτὲ νὰ τὸ καταλάβῃς ; Σοῦ τὸ εἶπεν ;

— Κύριοι ἔνορκοι, μ' ἀγαποῦσε τόσο, ποῦ ἐζήλευε τὸν πεθαμένο ἄνδρα μου. Δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ τὸν συλλογίζωμαι καθόλου. Καὶ αὐτὸ μὲ στενοχωροῦσε πολύ. Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω πῶς ἐζήλευεν ἕνα πεθαμένον ἄνθρωπο. Μποροῦσα ἐγὼ νὰ λησμονήσω μίαν τόσον ἁγία ψυχή ; Κι' ἔπειτα ἡ μικροῦλα τοῦ ἔμοιαζε τόσο ! Ὡς καὶ ἡ φωνή της ἦταν σὰν τὴν δική του. Ἐλέγετο Ἰωάννα, ὅπως αὐτὸς ἐλέγετο Ἰωάννης. Εἶναι δυνατόν ; Καὶ ἤθελε νὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ τὸν λησμονήσω, νὰ μὴ προφέρω πειὰ τὸ ὄνομά του ! Καὶ μισοῦσε τὴ μικρή, γιατὶ ἐλέγετο Ἰωάννα. Τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ πλάσμα ἀπὸ ἑνὸς ἔτους δὲν εἶχε κανένα ὄνομα πλέον καὶ τὸ ἔβριζε μὲ τέτοια ἐπίθετα ποῦ ἔκλαια κρυφὰ ὅταν τὰ ἄκουγα. Μοῦ ἔλεγε διαρκῶς : «Ἐγὼ εἶμαι παρείσακτος ἐδῶ .. ὅλο αὐτὸν θυμᾶσαι...». Καὶ ἐμαδοῦσε τὰ μαλλιά του καὶ ἐβλαστημοῦσε καὶ ἔβριζε τὴν Παναγία. Ἔσπαζε τὶς καρέκλες, τὰ πιάτα, ὅλα. Ἔτρεχα καὶ ἐκλειόμουνα στὴ κάμαρά μου κατατρομαγμένη ἔπειτα ἔπιανε κᾶτι ροῦχα τοῦ πρώτου μου ἀνδρὸς καὶ τὰ ἐξέσχιζε.. καὶ τὰ πετοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ τὰ φᾶνε τὰ γουρούνια, καθὼς ἔλεγε. Τίποτε δικό του δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ στὸ σπίτι... Αὐτὸς ἦτανε πλέον τὸ πᾶν ! Αὐτὸν ἤθελε ν' ἀγαπᾶμε ! Καὶ ἐρχότανε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ἔκλαιγε. Ἤθελε νὰ τὸν ἀγαπῶ. Ἀλλὰ τὸν ἀγαποῦσα, Θεέ μου ! Μήπως δὲν τὸ ἔβλεπε ; Τί ἔπρεπε νὰ κάμω γιὰ νὰ τὸν πείσω ; Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου μου ἀνδρὸς δὲν τὸ ἐπρόφερα πλέον. Καὶ ὅ,τι εἶχεν ἀπομείνει δικό του, τὸ ἔκρυβα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Κι' ἔτσι τὸν ἡσύχασα λιγάκι. Ἀλλὰ ἦτανε καὶ τό κορ τσι. Τὸ ἔλεγαν Ἰωάννα. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ φωνάζω Ἰωάννα γιατί,καθὼς ἔλεγε,ἐφώναζα ἐκεῖ-

νο, ποῦ τὸν ἔλεγαν Ἰωάννη. Φαντασθῆτε μιὰ μητέρα, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ εἰπῇ τὸ ὄνομα τοῦ ὀρφανοῦ κοριτσιοῦ της! Αἰσθανόμουνα μεγάλη ἀγάπη σ' αὐτὸ τὸ κορίτσι, ἀλλὰ δὲν μοῦ φαινότανε πειὰ τὸ ἴδιο χωρὶς τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα της, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε γνωρίσει ὅταν γεννήθηκε. Ἀλλά, σᾶς ὁμολογῶ, τὸν ἀγαποῦσα τὸν ἄνδρα μου καὶ ὁ παππᾶς, στὸν ὁποῖο τὰ ἐξωμολογούμην ὅλα αὐτά μοῦ ἔλεγε:

— Κάμε κορίτσι μου ὅ,τι θέλεις, γιὰ νὰ ὑπάρχῃ ἡσυχία στὸ σπίτι.

Ἡ δύστυχη γυναῖκα διεκόπτετο συγχρόνως, στρέφουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ κιγκλίδωμα ἐντὸς τοῦ ὁποίου βρίσκοταν ὁ σύζυγός της, ὁ ὁποῖος ἦταν κάθιδρος καὶ ἐσφούγγιζε τὸ πρόσωπό του καὶ ἀγωνιοῦσε. Καὶ ἐνῷ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς της πρὸ τῶν ἐνόρκων οἱ ὁποῖοι ἐκρέμοντο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ χείλη της, ἐσιλλογίσθη ἔξαφνα μήπως ἡ κατάθεσίς της ἔμελλε νὰ βλάψῃ τὸν σύζυγόν της καὶ ἐπιβαρύνῃ τὰ πράγματα.

Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κρυβῇ.

Καὶ ἡ ἀλήθεια ἠκούσθη

Ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ ὁ δικηγόρος, ἀποκαλύπτων τὸ φρικτὸν ἔγκλημα.

Ἡ μάρτυς δὲν ἐκαταλάβαινε καλὰ καλά. Ἐννοοῦσε μόνον ὅτι ἐγίνετο λόγος περὶ τοῦ πρώτου συζύγου της.

Καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ λόγοι ποῦ ἠκοῦσαν καθαρὰ τῆς θύμιζαν ζωηρὰ τὰ γεγονότα πλαιῶν ἡμερῶν Θυμόταν τὸ εἰδύλλιο μὲ τὸ πρῶτο της ἄνδρα, τὴν ἀπαγωγή της... Ἦταν τότε μιὰ μέρα ἡλιοφώτιστη .. Κατηρχετο τὸ μονοπάτι πούφερνε πρὸς τὴν πηγήν... Ἐκεῖνος ποῦ ἦταν κρυμμένος, φανερώθηκε διὰ μιᾶς, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν μέση, προτοῦ προφθάσῃ νὰ φωνάξῃ, τὴν ἔριξε κατὰ γῆς καὶ τὴν ἐφίλησεν στὸ λαιμό, στὰ μαλλιά, ἐνῷ αὐτὴ προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν του. Ὅλα τῆς ἐφαίνοντο ὅτι ἐγύριζαν.

Καὶ αὐτὸς τῆς ἔλεγε:

— Τώρα εἶσαι δική μου!

Καὶ αὐτὴ τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Ὄχι, ὄχι. Τί μοῦ ἔκαμες! Ὄχι. Εἶχε καβαλλήσει ἐπάνω εἰς ἕνα μουλάρι. Τὴν εἶχε βάλει αὐτὸς διὰ τῆς βίας Καὶ τὸ μουλάρι ἔτρεχε τώρα καὶ ἔφευγε, ὡσὰν νὰ ἦτο συνεννοημένο μὲ τὸν κύριόν του.

Καὶ αὐτή, ἐνῷ τὸν ἀπέφευγε καὶ τοῦ ἔλεγε διαρκῶς ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶ, γιατὶ δὲν θέλει ἡ μητέρα της νὰ ἔχουν φιλία, ἠσθάνετο ἤδη, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀργῆς της, μίαν παράδοξον τρυφερότητα, μίαν βαθυτάτην συγκίνησιν, μίαν εὐσπλαχνίαν διὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, τὸν ἰσχυρόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπήγαγε γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἤθελε νὰ τὴν κάμῃ δική του, μὲ κάθε θυσία!

— Τώρα εἶσαι δική μου!

Καὶ ἄρχισεν ἐκ νέου νὰ τὴν φιλῇ. Ἐν τούτοις αὐτὴ ἐρώναζε πάντοτε:

— Δολοφόνε, μὲ πρόδωσες.

Ἀλλὰ τοὺς ἰδίους αὐτοὺς λόγους δὲν τοὺς ἔλεγε πλέον μετὰ τόσης παραφορᾶς.

Δὲν ἀνθίστατο πλέον, δὲν προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῇ.

— Ποῦ μὲ πηγαίνεις; Τί θέλεις νὰ μὲ κάνῃς; Πήγαινέ με στὸ σπίτι μου. Ἄφησέ με νὰ φύγω.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν σ' ἕνα σπήλαιο, στὴ μέση πυκνῶν δένδρων. Τὴν σήκωσε ἀπὸ τὸ μουλάρι του καὶ κρατῶντας την πάντοτε στοὺς βραχίονάς του, σὰν μικρὸ κοριτσάκι, τῆς εἶπε παληγυρικῶς:

— Ἄχ! ὡραῖο μου κορίτσι! Θὰ γίνῃς ἡ βασίλισσά μου!

Καὶ ἡ ὡραία κόρη ἔκλαιε, κρύπτουσα τὸ πρόσωπο εἰς τὰς χεῖρας της, καὶ δὲν ἀπαντοῦσε τίποτε.

Δὲν ἦτο πλέον ἡ ἴδια.

— Θὰ γίνῃς ἡ βασίλισσά μου!

Ὁ δικηγόρος ἐξακολουθοῦσε νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ διηγεῖται.

Ἦταν περίεργο.

Δὲν ἐννοοῦσε τὴν σημασία τῶν φράσεων, τῶν λέξεων, ἀλλὰ ἐνόμιζε ὅτι ἔβλεπε ὁλόκληρη τὴν εἰκόνα τῆς πρώτης ζωῆς της.

Καὶ τὸ παρελθόν της τὸ εὐτυχὲς ἀναζοῦσε, σὰν ὄνειρο ποὺ διαλύθηκε γρήγορα. Εἶχε γίνει πράγματι ἡ βασίλισσα τοῦ συζύγου ἐκείνου, καὶ ὄχι μόνον τοῦ εἶχε συγχωρήσει τὴν ἀπαγωγήν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἐλάτρευε. Ἡ δύστυχη γυναῖκα δὲν ἔβλεπε πλέον τίποτε, οὔτε τὸν πρόεδρον, οὔτε τοὺς ἐνόρκους, οὔτε τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, οὔτε τὸ ἀκροατήριον, οὔτε τὸν δεύτερον ἄνδρα της, οὔτε τίποτε!

Δὲν ἄκουγε πλέον τὴν φωνὴν τοῦ δικηγόρου, ποὺ ἀντηχοῦσεν ἀκόμη. Καὶ ἔκλαιε σιωπηλά, βυθισμένη εἰς τὰς ἀναμνήσεις της, καὶ ἕνα ὅραμα φωτεινὸ διήρχετο ἀπὸ τὸ νοῦ της, τὸ ὅραμα τοῦ προσφάτου παρελθόντος της, τοῦ τόσον ἀποτόμως καταστραφέντος, διὰ τοῦ θανάτου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τόσον τὴν ἀγάπησε.

Τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον συνωθεῖτο εἰς τὴν θύραν διὰ νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ὡραίαν αὐτὴν γυναῖκα, τὴν δύο φορὰς τόσον περιπαθῶς ἀγαπηθεῖσαν, ἐπερίμενε ἀκόμη.

Ἡ δύστυχη, ἔμαθε τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὴν καταδίκη τοῦ ἀνδρός της καὶ ἐλιποθύμησε ἀφήσασα μιὰ τραγικὴ κραυγή, μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα πρὸς τὸν ἄνθρωπο τὸν ὁποῖον οἱ καραβινοφόροι ἔσερναν στὴ φυλακή.

—Ὁ πρόεδρος τὴν εἶδε καὶ ἐψιθύρισε:

—Νὰ γυναῖκα! Τὰ ξέχασε ὅλα, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ κορίτσι της ἀκόμη... Πόσο τὸν ἀγαποῦσε τὸ φονηᾶ!..

Ε. ΚΑΠΟΥΑΝΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΡΟΣΤΟΠΣΧΙΝ

Κανεὶς στὸ κόσμο δὲν ἔχει γράψει τόσο σύντομα ἀπομνημονεύματα, ὅσο ὁ κόμης Θεόδωρος Ροστοπσχίν, διοικητὴς τῆς Μόσχας καὶ αἴτιος τῆς πυρκαϊᾶς τῆς πόλεως αὐτῆς κατὰ τὸ ἔτος 1812.

Χάριν περιεργείας παραθέτομεν ἐδῶ τὰ ἀπομνημονεύματά του αὐτὰ ποὺ ἔκαμαν κρότο ὅταν ἐδημοσιεύθησαν μετὰ τὸν θάνατόν του:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ :— «Ἡ Γέννησίς μου». Κατὰ τὸ ἔτος 1763 τῇ 23 Μαρτίου κατέλιπον τὸ σκότος καὶ εἶδον τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Μ' ἐμέτρησαν, μ' ἐζήγησαν καὶ μ' ἐβάπτισαν. Ἐγεννήθηκα χωρὶς νὰ ξεύρω γιὰ ποιὸ σκοπό. Καὶ οἱ γονεῖς μου ηὐχαρίστησαν τὸν Θεόν, χωρὶς νὰ ξέρουν τὴν αἰτίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ :— «Ἡ ἀγωγή μου». Μὲ ἐδίδαξαν διάφορα πράγματα καὶ γλώσσας. Ἄλλοι μὲ θεωροῦσαν σοφόν, ἄλλοι ἀνόητον. Ἡ κεφαλή μου ἦταν μία ἀτακτοποίητος βιβλιοθήκη, τῆς ὁποίας οὔτ' ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶχα πόντα τὸ κλειδί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ :— «Τὰ πάθη μου». Στὴν ἀρχὴ ἐβασανίσθηκα ἀπὸ τοὺς διδασκάλους μου, ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ὑποδηματοποιούς μου, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔφτιαναν πάντοτε παπούτσια ὄχι τοῦ γούστου μου. Μ' ἐβασάνισαν ἀκόμη αἱ γυναῖκες, ἡ φιλοδοξία, οἱ ρευματισμοὶ καὶ αἱ ἀναμνήσεις μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ. — «Αἱ στερήσεις μου». Μόνον ἐξ ἀκοῆς μοῦ ἦσαν γνωσταὶ αἱ κακίαι τῆς φύσεως. Ἡ κλοπή, ἡ λεμαργία καὶ ἡ ὑπερηφάνεια, καὶ ἔτσι τὰς ἠγνόησα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΤΟΝ. — «Ἀξιοπερίεργοι ἐποχαί». Κατὰ τὸ 30ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας μου ἄφησα τὸν χορόν, εἰς τὸ 40ον τὸν ἔρωτα, καὶ εἰς τὸ 50ον τὴν δημοσίαν γνώμην. Εἰς τὸ 60ον ἄφησα τὴν σκέψιν καὶ ἔγεινα σοφὸς ἢ ἐγωϊστής:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ. — «Ὁ χαρακτήρ μου». Ἤμουν ἰσχυρογνώμων ὡς ἡμίονος, ἰδιότροπος σὰν φιλάρεσκος γυναῖκα, φαιδρὸς σὰν παιδί, ὀκνηρὸς σὰν ἄρκτος, δραστήριος σὰν τὸν Βοναπάρτη!....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ:—«Τί ἤμουν καὶ τί ἠμποροῦσα νὰ εἶμαι» Ἤμουν εὐαίσθητος εἰς τὴν φιλίαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἂν εἶχα γεννηθῆ κατὰ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, θὰ ἤμουν καθ' ὅλα ἀγαθώτατος ἄνθρωπος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ :—«Αἱ ἀρχαί μου». Οὐδέποτε ἀνακατεύτηκα σὲ ξένες ὑποθέσεις, σὲ συνοικέσια, οὔτε συνέστησα κανένα σὲ μάγειρον ἢ ἰατρὸν καὶ οὔτε τὴν ζωὴν ἄλλου ἐπεβουλεύθην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ:—«Τί ἠγάπησα». Ἀγαποῦσατὸν περίπατον στὰ δάση καὶ τὰς μικρὰς συναναστροφάς. Ἐξαιρετικῶς ἀγαποῦσα τὸν ἥλιον καὶ ὅταν ἔδυε μ' ἐπείραζε πολύ. Ἀπὸ τὰ χρώματα ἀγαποῦσα τὸ γαλάζιο, ἀπὸ τὰ φαγητὰ τὸ βραστὸ βωδινό, ἀπὸ τὰ ποτὰ τὸ δροσερὸ νερό, εἰς δὲ τὸ θέατρο ἀγαποῦσα τὰς κωμωδίας καὶ τοὺς γάμους. Ἀπὸ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ἀγαποῦσα αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἔκφραστικὴν φυσιογνωμίαν. Τοὺς καμπούρηδες τοὺς ἀγαποῦσα ὑπερβολικὰ χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸ γιατί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ. — «Τί ἀποστρεφόμουν». Ἀποστρεφόμουν τοὺς ὀκνηροὺς καὶ τὰς ραδιούργους γυναῖκας. Εἶχα συμπάθεια στοὺς βαφωμένους ἄνδρας καὶ ταῖς φτιασιδωμέναις γυναῖκες. Ἐσυχαινόμουν τὰ ποντίκια, τὰ ροζόλια, τὴν μεταφυσικήν, τὸ ρετσινόλαδον, τὰ λυσσασμένα σκυλλιά, καὶ τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ.—Περιμένω τὸν θάνατον χωρὶς φόβον καὶ ἀνυπομονησίαν. Ὁ βίος μου μοιαζει σὰν μελόδραμα. Ἔπαιξα τὸν ρόλον τοῦ ἥρωος, τοῦ τυράννου, τοῦ ἐραστοῦ, τοῦ φιλοστόργου πατρός. ἀλλὰ ποτὲ τοῦ ραδιούργου!

Ὁ κόμης Θεόδωρος Ροστοπσχὶν ἀπέθανε τῇ 30 Ἰανουαρίου 1826 ἐν Μόσχᾳ. Ἔζησεν 63 ἔτη.

Ο κ. ΑΣΟΦΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Σ ἡν τελευταίαν σελίδα τὸ «Μπουκέτο» δημοσιεύει ἕνα χαριτωμένο ἀμερικανικὸ παιχνίδι.

Θέλετε νὰ περάσετε τὴν ὥρα σας μ' αὐτό; Προσπαθήσατε νὰ κατασκευάσετε ἐκ τῶν 8 τεμαχίων τῶν χωρισμένων διὰ κοκκίδων, ἀποκόπτοντας καὶ κολλῶντας αὐτὰ ὅπως σᾶς ἀρέσει διαφόρους εἰκόνας καὶ σκηνάς Ὅποιοι συνδυάσουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ μᾶς στείλουν ταῖς περισσότερες εἰκόνες θὰ ἔχουν ὡς δῶρον πέντε ἐξ ὅλων—κατόπιν κληρώσεως μίαν ἐξάμηνον τοῦ «Μπουκέτου» συνδρομὴν δωρεάν.

Λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Μαΐου.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Δίδα Θεοδ. Ν. Μαντζάνη Ἠπείρου 7, Κον Ἰωάνν. Κωστοῦρον Φειδίου 15, Γ. Παπαδόπουλον Καλόμας, Μιχ. Καλλιπολίτην, ἐνταῦθα, Ἀθ. Σακελλαρίου Κιάτον, Π. Ν. Καβουζῖνον Καλάμας, Λ. Σπασέρὴν Πειραιᾶ, Ἀλέξ Χόνταν ἐντεῦθα: Λύσεις ἐλήφθησαν.

Κι' ὅποιος γεννήθηκε τυφλὸς καὶ φῶς ποτὲ δὲν εἶδε
μὲς στῆς καρδιᾶς του τὰ βαθειὰ νοιώθει πῶς εἶν' ὁ ἥλιος.

Δ Βικέλας